

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ в Варненската и Преславска Епархия
за религия, просвѣта и общественъ животъ

Всичко що се
отнася до ве-
стника, да се
изпраща до
св. Митропо-
лия — Варна,
а суми — до
свещ. Лазаръ
Георгиевъ —
Митропо-
лията.

Този брой съдърна:

Година трета:

Гранданският брак —
Свещ. Ст. п. Йордановъ;
Неизпълнени обещания — А.;
За свещенството; Класиране на
свещеницитъ; Разводътъ
— Heinrich Mohr; PRO DEO — Прот.
П. Икономовъ;
Колона сектанство; Отзиви и
бележки; Хроника и др.

Този брой струва 1 лв.

Обявления се приематъ
по споразумение

Излиза 2 пъти
на месецъ

Годишенъ абонаментъ
20 лева

Година трета

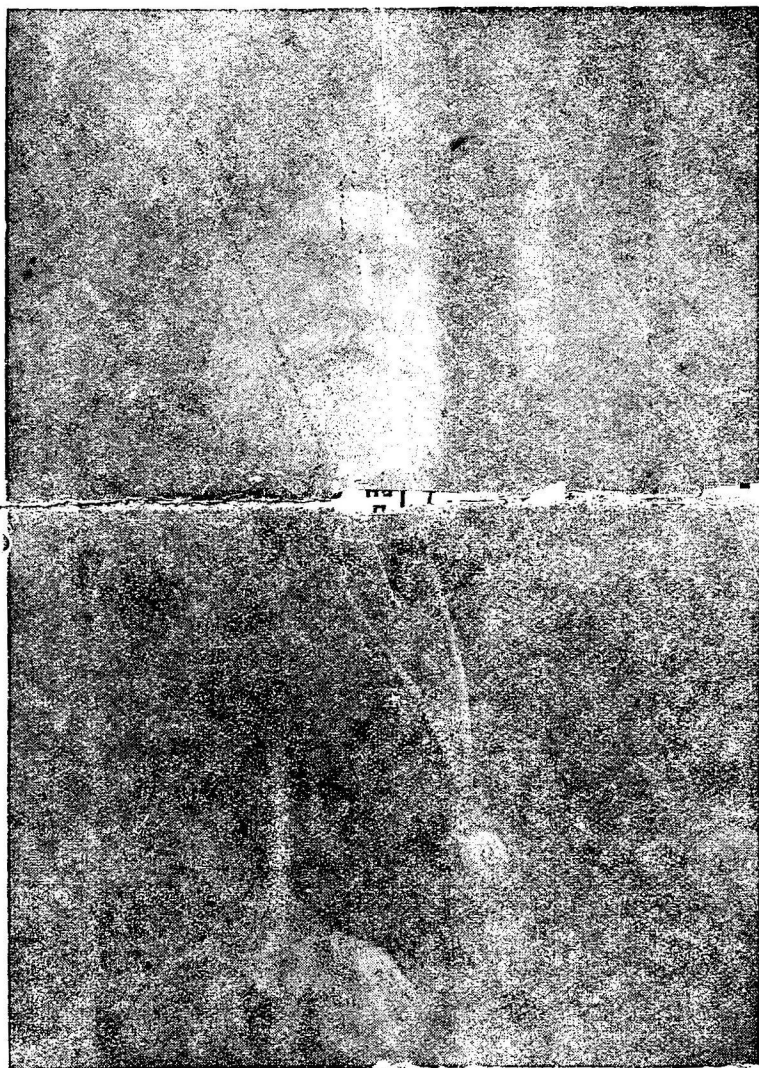
Съ настоящия брой в. „Християнска защита“ започва своята трета година отъ появянето си на българския святъ. Той започна да излиза презъ 1932 г. по решение на почето отъ будните и съзнателни свещеници на Варненската и Преславска Епархия. Следъ две годишенъ животъ „Християнска защита“ престана да излиза поради причини, независещи отъ редакционния комитетъ. Но нито последниятъ, нито цялото свещенство отъ епархията счетоха, че трѣбва да се тури точка на започнатото просветно дѣло, което се вършеше съ неговия печатенъ органъ. То изчаква благоприятното време, за да продължи временно преустановеното излизане на вестника си. И сега съ новъ ентузиазъмъ и желание, да бждемъ полезни на св. ни вѣра на св. Българска православна църква и нашия народъ, ние продължаваме издателството на „Хр. защита“.

Презъ третата година вестникътъ ни ще излиза съ същия форматъ, съ същата програма и насока и при същите условия и цена, при които се редактираше и издаваше по-рано.

При една известна свобода и независимостъ, съ каквато се ползувахме до сега, ние ще продължаваме да списваме нашия вестникъ и напредъ. Нашиятъ сътрудникъ ще намѣрятъ същиятъ добъръ приемъ въ вестника ни и сега. Тъ ще могатъ да изкажатъ свои разбирания и мнения по въпроси изъ религиозния църковенъ и общественъ животъ.

Въ нашия вестникъ ще избѣгваме да дадемъ място на статии, съобщения, мнения и отзиви, които биха засегнали личности съ критика или нападки. Но винаги ще даваме място на статии и отзиви върху дневни въпроси, въ които съ спокойствие и обективно биха били критикувани и разглеждани у мнения, мнения, възгледи, дѣла, действия, безъ да се засѣгатъ личноститъ на тѣхнитъ автори. Колонитъ на „Хр. защита“ ще бждатъ на разположение на читателитъ на сътрудницитъ ни за всички най-важни въпроси изъ нашия рели-

гиозенъ, църковенъ и общественъ животъ, при две условия — първо да не се води полемика на лична почва съ когото и да било и второ — всички въпроси да се освѣтляватъ съ свѣтлината на християнската православна религия и съ личитъ на истинната просвѣта.

Негово Високопреосвещенство Св. Варненския
и Преславски Митрополитъ
Г. Г. СИМЕОНЪ
по случай 96 годишнината му (на 22. II. 1936 год.)

Гранданският брак

Въ близко или далечно бъдеще у насъ щѣлъ да бжде въведенъ гражданският бракъ. Споредъ в. „Днесъ“ отъ 3 т. м. тая реформа била предстояща. Инициативата излизала отъ г. Министра на правосъдието. Споредъ в. „Зора“ отъ 6 т. м. — „Въпросътъ за гражданския бракъ е една далечна инициатива, вър-

ху която се размѣнятъ за сега само мисли“. (Изявления на г. Министра на правосъдието.)

Споредъ софийскитъ вестници най-живъ интересъ къмъ тая реформа на брачното законодателство проявили женитъ, организирани въ сѣюзъ.

„Съ желанието да се насърчи Министерството на правосъдието въ предприемането на една основна реформа въ тая областъ, представителитъ на Сѣюза на женитъ сж посетили преди нѣколко дни министъра на правосъдието г-нъ Пешевъ, когото сж занимали съ всички тия въпроси“. (в. „Днесъ“ отъ 3. II. т. г.)

Интересни сж мотивитъ на организирани жени да искатъ да се въведе и у насъ гражданския бракъ.

Споредъ в. „Женски гласъ“ гражданският бракъ и въобще реформането на брачното законодателство ще постави брака подъ по-голяма правна защита, която налагала, защото моралността била вече недостатъчна и крепи брака. (к. н.) Семейнитъ,

кои били силно разклатени. Семейства, съ повече отъ 30 годишенъ животъ задъ себе си, се рушели. Мжжътъ, най-често, недоволенъ вече отъ своята съпруга (к. н.), съ която е създакъ синове и дѣщери, дори внуци, търси „новъ животъ“.

Новата реформа, следователно, се иска отъ женитъ, за да се ограничатъ безпричиннитъ и съ нищо сериозно неоправдани разводи, да се запази жената, когато следъ 30 годишенъ съпругески животъ не задоволява вече своя съпругъ, отъ гавра и жестоко отношение — да бжде разведена, изпждена отъ домашното огнище, което тя е създакъ, изхвърлена на улицата като непотрѣбна вещь, отречена отъ живота, забравена, поради единствената причина, че вече не е млада, не е хубава.

Наистина, каква гавра, какво нечитане на човѣшката личностъ у жената е такова отношение къмъ нея! Мжжътъ ѝ се радва, улича се отъ нея до безумия, готовъ е да направи всички жертви за нея, само за да я обладае първия пътъ, когато тя е прекрасна девойка, а следъ това, ако тя не му носи и богата зестра, се опитва да се отрѣве отъ „клопката“ на брака. Положили му се да склучи бракъ, мжжътъ понася „хомота“ видимо примиренъ съ „щастieto“ си. Но не следъ много, когато се „насити“ на своята млада още и хубава жена, той започва да търси „новъ“ животъ вънъ отъ брачния „яремъ“. Неусѣтно годинитъ минаватъ, младата и хубава съпруга, която е родила нѣколко деца, които съ жертва на своя личенъ животъ, младостъ, хубостъ и здраве е създакъ, отхранила, възпитала и изпорастила, става вече стара и изхабена жена, често пжти неджгава. Тогава мжжътъ за да използва „разумно“ остатъка отъ своя животъ, като вижда, че съпругата му вече не е това, което сж младитъ жени и момичета, потърсва „новъ животъ“ чрезъ развода и новъ бракъ или свободна любовъ.

Но жестокото и безчовѣчно отношение къмъ съпругата не започва отъ момента на бракоразводния про-

Неизпълнени обещания

Презъ 1931 г. Св. Синодъ одобри разпрати до съответнитъ учреждения устави за Православни християнски дружества, по които да се бразуватъ нови дружества, старитъ да се презапишатъ, презъ полицейскитъ органи на отятелствата на сжествуващитъ дружества бѣха подканени незабавно да приематъ новитъ устави. Ето че петъ години протекоха отъ тия и въ сѣюзъ не се основа, нито боръ се свика, нито сѣюзенъ органъ се издаде. По едно време презъ вестницитъ се събщи, че предстоящо било свикването на съборъ. Както съборъ до сега не се свика, така и нато едно отъ дѣдетъ обещания чрезъ новитъ устави не се изпълниха. Напротивъ, по-големи грижи създадохъ бившитъ ръководители на сѣюза на Висшата

църковна управа. Издаде се окръжно до Епархийскитъ архиереи, съ което се нареждаше да бждатъ подведени подъ отговорностъ ония духовни лица, които биха противодействували за прилагане на одобренитъ устави. Не бѣше достатъчна заплахата, та се намѣри за нужно съ друго окръжно да се оповѣсти, че Св. Синодъ трѣбваше да прояви своитъ майчински грижи за преуспѣване на тия симпатични ученически и младежки организации... защото **всевъзможни отрицателни настроени идеолози** преглѣпватъ чувството ѝ (на учащата се младежъ) и за праотеческа вѣра и за народното ѝ съзнание“. Все по това време се смѣни главниятъ ръководител на Сѣюза на ученическитъ православни християнски дружества. Сѣюзътъ имаше за свой

главенъ ръководителъ Епископъ на Българската Православна Църква, за почетенъ председателъ Митрополитъ, а за членъ на Братския съветъ Архимандритъ, Професоръ отъ Богословския факултетъ и пр. Главниятъ ръководителъ се смѣни, дали защото основа и създаде тая сѣюзъ и се грижи за сѣюза и следъ основаването му и не основа повече отъ дружествата или защото не умѣеше да говори на детската душа где и какъ може да осмисли живота си. Сѣюзната управа се намѣри за нѣкоя неудобна и по косвенъ начинъ така се пожела смѣната ѝ. Огрекоха се заслугитъ на бившитъ ръководители. Следъ такива едни майчински грижи отъ страна на Св. Синодъ, би трѣбвало да се очаква новъ животъ въ сѣюза на ученическитъ православни християнски дружества. Но начертаното и предвиденото въ уставитъ (следва на 2-а стр.)

цесъ. Защото тоя мъжът отъ съмото начало на брачния живот е гледанъ на съпругата си като на робиня, женска плът, която той е „придобилъ“ чрезъ брака само за своя лична полза и удоволствие.

Съпругата на такъв мъж е била отначало негова „одалистка“, после майка на децата му, баба на внуците му, но тя никога не е била негова любима другарка, приятелка и спътница въ живота. Такава жена и да не била разведена на стари години и изоставена отъ съпруга си, пакъ не би била щастлива презъ остатъка на живота си, както не е била щастлива съпруга и на младина.

Щастieto въ брачния животъ, здравето семейство, трайниятъ бракъ не могат да се създадатъ и оградятъ отъ крушения само съ брачно законодателство. Коя държава има най-либерално, модерно и свършено брачно право? Американскитъ Съединени Щати ли? Съвременна Русия ли? — Та тамъ ставатъ днесъ най-много разводи и за нищожни причини и съсемъ безъ причини.

Жената трѣба да желае и да се стреми да бѣде *съпруга* на мъжа, сир. впрегната заедно съ него въ единъ яремъ — брачния. Да бѣде другарка, помощница на мъжа. Да се труди заедно съ него да създаде ново семейство, нова клетка на народния организъмъ. Тая клетка трѣба да бѣде здрава, дълготрайна, запазена отъ болести, премежия и

катастрофи. Въ семейството жената трѣба да вижда своето предназначение преди всичко. Тоя възгледъ за брачния животъ трѣба да се насажда и у мъжете. Възпитайте женитъ и мъжете да гледатъ така на брака, да се събиратъ не за „временно приятно прекъсване на времето“, а за взаимна помощ и продължение на човѣшкия родъ. Създайте убеждение у мъжете и женитъ, че бракътъ трѣба да бѣде не едно сдружение индустриално, търговско, кооперативно, спортно или туристическо, а — едно свято таинство, което е учредено отъ Бога, по Чийто промисълъ се съединяватъ мъжътъ съ жената въ брака. Научете женитъ и мъжете да гледатъ на брачния съюзъ не като на единъ юридически, договорни отношения между мъжъ и жена, но като на най-свършената дружба, приятелство между две човѣшки същества, които взаимно се допълнятъ, подпомагатъ и усъвършенствуватъ както въ взаимната си любовъ, така и въ индивидуалното си нравствено развитие и усъвършенствуване.

Ако така гледаме на брака, не би ни блязнула никаква реформа на брачното право у насъ. Защото църковниятъ бракъ, християнскитъ бракъ предполага тъкмо такива брачни отношения между мъжъ и жена, които би трѣбвало да бѣдатъ идеалъ на съвременния човѣкъ, особено на съвременната жена.

свещ. Ст. п. Юрдановъ

(следва отъ 1 а стр.)

остана само на книга, безъ да се изпълни. Днесъ правослазната учредена се младежъ, организирана въ чества, не знае своя новъ „поанъ“ ржководителъ, защото той въ преписка съ дружествата ги е навестилъ. Новиятъ ржководителъ не е извъ задълженията си споредъ да дава всѣка година предъ рдъ писменъ докладъ за живейността на съюза. Той не

да влѣзе въ ролята си. Какъ представи докладъ, когато не води съюзния съветъ. Той не се *ажби* и не *промисля* за постигнатите въ съюза, защото дружествата не сж обединени въ съюзъ. Новитъ уставъ задължаватъ ржководителитъ на дружествата да изпращатъ отъ своя страна годишенъ докладъ на съюзния съветъ. Но где се намира той и въобще съществувал ли такъв! Ето вече петъ години отъ какъ дружествата нѣматъ съюзна управа и не сж свикани на съюзнъ съборъ. Петъ години протекоха безъ да се даде на православната учаща се младежъ обещания съюзнъ органъ. Старитъ ржководители се нарекоха „отрицателно настроени идеолози“. Но где сж новитъ, по-добритъ! Разруши се единъ съюзъ за да се създаде новъ, който за петъ години не можъ да се роди. Защо? Въ грижитъ за този недозорлъ още съюзъ се достигна до курioзното. Напечата-

ха се образци и смѣ, какъ единъ архиерей ще поблагодари на основателитъ на дружеството или какъ трѣба да напише писмото си до Св. Синодъ, съ което представя устава за утвърждение.

Създаде се книжнина, въ която всичко се предвиди, но се забрави и пренебрѣгна вътрешната основа на дружествата — духа и живота. Старитъ дружества едно по едно замръха. Св. Синодъ въ „майчинскитъ си *ажби*“ *спри* това, което се желаваше тъй много дълго време отъ эле настроенитъ „идеолози“ и имкисти. (Дали следъ тазигодишния съборъ въ Ловечъ Православ. Хр. Братства нѣма да ги сполети същата участъ!) Затова ли отнеха българската учаща се младежъ отъ „недостойнитъ“ и ржководители, да се популяризиратъ между нея комунистически поети, като Гео Милевъ (Спр. Литературенъ сборникъ, избрани, приспособили и подредили — Знеполски Еп. Софроний и Борисъ Мариновъ — издание на Св. Синодъ).

Обещанията, дадени отъ Св. Синодъ предъ учащата се младежъ, не се изпълниха. Обаче, макаръ и късно тѣ трѣба да се изпълнятъ. Въ противенъ случай остава убеждението, че се създадохъ уставъ, за да се разруши съществуваниятъ съюзъ на ученическитъ православни християнски дружества за угода на имкисти. А.

За священството

Ако ний сме длѣжни да почитаме офицеритъ на единъ смъртенъ царъ, много повече основания имаме да почитаме служителитъ на Бога. „Който слуша васъ, Мене слуша“, — казаль И. Христосъ на ученицитъ Си, — „и който се отказва отъ васъ, отъ Мене се отказва“. Ако не почитаме священницитъ, ние не почитаме Бога. „Не гледайте личността имъ, но — служението имъ, което е страшно дори за ангелитъ“, — казва св. Григорий.

Достоинството и служението на священството е толкова велико, — казва св. Иованъ Златоустъ, — че то стои надъ царския пурпуръ и величие, защото то дава една власт, каква то нѣматъ нито царе, нито ангелитъ дори. Да прощаватъ грѣхове, да свързватъ и развързватъ съвеститъ, да священодѣлствуватъ тѣлото и кръвта на Господа Исуса Христа, да Го предлагатъ въ таинството, да Го раздаватъ на вѣрующитъ, да раздаватъ милостъ чрезъ

таинства на живитъ и на умирающитъ, да прогонватъ демонитъ, — ето това е, което не могатъ всички царе, и което могатъ всички священници на Бога.

Чрезъ светото священослужение, освенъ това, тѣ заематъ положение на посредници между Бога и човѣцитъ; тѣ сж опредѣлени да проповѣдватъ Евангелието и Божия законъ на всички твари, та и на силнитъ на земята. Тѣ сж Божии наместници: да пренебрегаеме тѣхното священно посредничество, ще рече очевидно да се обвиняваме. Внимавайте да не докосвате Моитъ помощници, тия, които ми сж посветени, казва Господъ. Затова светиятъ Духъ ни е известилъ (научилъ) да прекланяме глава предъ силнитъ на свѣта и да смиряваме душата си предъ священникъ.

Да пренебрегва нѣкой священникъ, това обикновено е единъ белегъ, че той не обича нито Бога, нито религията, нито своя дългъ.

Фарисейтъ се надсмиваха на Христа Исуса, върховния Свещеникъ, защото бѣха скжперници. И днесъ се надсмиватъ на священницитъ ония, които сж порочни и развратни. Единъ пастирь, който изпълнява своя дългъ, има почти толкова неприятели, колкото енорияши има, които живѣятъ лошо: щомъ като той иска да се противопостави на безпорядъцитъ, да възпрепятствува разпъствата, интригите и несправедливоститъ, него вече не могатъ да го търпятъ.

Когато единъ пастирь ви порицае, той изпълнява своя дългъ, защото той е задълженъ да бди надъ вашето поведение и да отговаря за него предъ Бога. Ако той ви изобличи публично, сърдете се за това на себе си; защото вашитъ нередности сж явни? Трѣба ли овчарьтъ да бѣга, когато вижда вълка да разхищава стадото му? Ако той ви уведоми за нередноститъ на вашитъ деца, на вашитъ слуги, или на вашитъ подчинени, — това е единъ дългъ, който Богъ му възлага и една услуга, която той ви прави. Ако вие бихте го счели за лошъ, това би било белегъ, че вие сте неприятелъ на истината.

Демонътъ туря въ дѣйствиe всичко, за да обърне вѣрующитъ противъ тѣхния священникъ; и пазете се да не попаднете въ тази клопка: уважавайте вашия пастирь като единъ водачъ, когото Богъ ви е опредѣлилъ да ви води по небесния пътъ. Ако самъ той не върви по него, то ва би било за него голѣмо злощастие. Но когато той не би билъ безупреченъ той не престава да бѣде вашъ пастирь: имайте предъ видъ неговата властъ, а не неговитъ грѣш-

ки. Имайте довѣрие въ него презъ живота, ще имате нужда отъ него въ смъртъта.

Да се отказва на пастиритъ църковни възнаграждения, което имъ дължимъ, е една несправедливостъ и една въпиюща неблагодарностъ. Не казва ли св. Апостолъ Павелъ, че който служи на олтаря, трѣба да живѣе отъ олтаря и че следъ като е далъ духовното на другитъ, справедливо е да получи вмѣсто него поне едно земно възнаграждение.

Разбираме ли ние колко тежко е бремето на свещеника? Грижитъ, които ги поглѣщатъ; отговорътъ, който той ще дава предъ Бога за душитъ, които му сж повѣрени; трудоветъ да изслушва изповѣдитъ; да извършва тайнствата, да проповѣдва божественото Слово, да подпомага на сиромаситъ, да посещава болнитъ въ всѣко време, нощемъ, денемъ, дори при опасностъ за неговото здраве и неговиз живогъ и пр. и пр?

Не е ли справедливо толкова трудове да бѣдатъ възнаградени? Но, вмѣсто благодарностъ, ние често оспорваме неговитъ права, или, като Каина, даваме му най-лошото отъ това, що имаме. Хората най-драговолно плащатъ възнаграждението на единъ адвокатъ, на единъ съветникъ, на единъ лѣкаръ, но сж съжаление плащатъ това, що дължатъ на свещеника за много по-голѣми трудове. Това, що вие отказвате на Божиитъ служители, казва Св. Иованъ Златоустъ, никога не ще ви ползува, и ще ви бѣде отнето отъ единъ несправедливъ похитителъ.

Прев. свещ. Ст. п. Юрдановъ

Класиране на священницитъ

Наскоро се изплати възнаградението на священницитъ за м. януарий т. г. Видѣхме и се възприхмъ, че допуснатата преди две години грѣшка или неправда пакъ не е поправена. За енорийскитъ священници пакъ нѣма класиране по заплатата за прослужени години. Ние не знаемъ това отношение къмъ священницитъ да ли е грѣшка и недо-разумение, което нѣма кой да разясни, дето трѣба, за да се изправи, но положително знаемъ, че тази мърка е несправедлива. Какво друго, ако не несправедливостъ трѣба да се нарече това да правимъ разлика въ всички други случаи, въ всички учреждения и служби, между начинающия чиновникъ или служителъ отъ една страна и оня, който вече половината си животъ е пожертвувалъ за сѣщата служба, а когато дойде редъ до священницитъ — да поставимъ всички подъ единъ знаменателъ. Ясно е, че нито нуждитъ, нито семейното положение, нито наложителнитъ разходи на единъ дългогодишенъ свеще-

никъ съ многочленно семейство, съ възрастни синове и дѣцери, могатъ да се отожествяватъ съ ония на новореклоложенъ или служилъ 2—3 години младъ священникъ, който има обикновено само едно-две детеце.

И понеже тая несправедливостъ вече трета година продължава да се прилага къмъ священницитъ, ние мислимъ, че трѣба да се намъри изходъ отъ това положение. Споредъ насъ, като единъ полумърка, временна, до като се премахне въпросната несправедливостъ може да послужи отмяняването на синодалното окръжно отъ 1934 г., съ което се нареждаше да не се събиратъ въ полза на священницитъ такси за кръщение, вънчания и ополо. Казваме полумърка, защото тя не може да служи като компенсация на ония священници, които сж лишени отъ повишение за прослужени години, тъй като тая полумърка ще се приложи пакъ къмъ всички священници еднакво.

Едно похвално дѣло

Православното християнско братство „Св. Архангелъ Михаилъ“ въ гр. Варна, най-старото братство въ града ни, отъ 10 години насамъ издържа и детски приютъ за работнически деца на възраст отъ 3 до 7 години. Приютътъ носи името на Негозо Високопреосвещенство Митрополитъ Симеона. Благодарение на неуморимитъ грижи, полагани отъ настоятелството на братството, детскиятъ приютъ „Митрополитъ Симеонъ“, по своята уредба и постижения, прави честь не само на организаторитъ и ржководителитъ му, но и на варненското гражданство, което ценейки високо хуманното и богоугодното дѣло на братството, не принудено е давало и дава своята материална и морална подкрепа. Кокетната сграда, построена отъ братството преди 3—4 години, въ която се помѣщава приютътъ, импонира съ своитъ две голѣми и свѣтли стаи, служащи за занимателна и игрална, съ добре устроената почивна стая съ модерни креватчета, хубави масички и столчета и друга покжнина, направени отъ брѣ-

стовъ материалъ. Особено впечателение прави извънредно голѣмата чистота, която се поддържа въ приюга и на посетителя не му се иска да вѣрва, че тукъ прекарватъ по цѣль денъ малки дечица на крайно бедни работнически семейства. Види ли пакъ малкитъ паланичета съ свѣтнали лица, съ прилѣкателна и омайваща усмивка на уста, съ принудената учтивостъ и разговорливостъ, спретнати, чисти и доволни, не може да не се запита — какъ е станало това преобразяване съ децата отъ покрайнинитъ на града. Спре ли погледа си по стенигъ на занимателната стая, той не може да го откъсне отъ хубавитъ картинки, излѣзли изъ подъ ржката на сжщитъ мили дечица, които нито сж подозирани, нито подозиратъ, че тѣхнитъ шарилъ могатъ да привлѣкатъ вниманието на голѣми и знатни чиновци.

Ето този дългъ чъ човѣщината на 9 того следъ отпускъ на църквага, бѣ прилѣкалъ много гости: видни варненски гражданки и граждани, за да изслушатъ годишния от-

четь на настоятелството на братството за 1935 година.

Престарелият наш Архипастирь любимецът на цълия български народ, Председател на братството, отслужи благодарствен молебен въ който взеха участие и неговия прото сингел протоиерей Г. Доганов и дякона при Съборната църква. След молебена, маститият Архипастирь откри събранието с силно прочувствени думи, които се връзаха дълбоко въ душите на слушателите. Той благослови дѣлото на братството, дѣло величаво, изпълнено с християнска любов, като подчерта, че подобни богоугодни институти, грижащи се за децата на отруднените работнически семейства, трѣбва да изникнатъ въ всички градове въ България, за да почувстваатъ работническите маси, че обществото не ги е забравило. Тогава ще настане примирение между всички слоеве въ името на Христовата любов. Дѣлата сж, които крѣсятъ и осмислятъ човѣшкия животъ.

Заседанието се ръководеше отъ протосингела на Митрополията, който отъ 1928 год. председателствува и ръководи заседанията на братството и комитета на детския приютъ, по назначение и отъ името на Негово Високопреосвещенство.

Прие се изработениятъ отъ настоятелство дневенъ редъ.

Първа даде отчетъ секретарката на настоятелството г-жа Райна Попова за дейността на последното за отчетната братствена година отъ 1. XII. 1934 г. до 31. XII. 1935 г. Секретарката въ събита форма изложи всестранната дейностъ на настоятелството, грижата му за обзавеждане на приюта и постиженията, които е м.гло да достигне. Презъ годината е имало 320 работни дни, презъ които на питомците сж сервирани общо 12,146 обѣди и 24,292 закуски. Храната е била здрава, пителна и достатъчна. Питомците сж дали 4 забави, а на празника Рождество Христово сж пѣли коледарски пѣсни предъ микрофона Радио-Варна за благодарностъ къмъ Варненското гражданство.

Г-ца Люба Дафинова, касиерка на настоятелството, даде отчетъ за приходите и разходите на настоятелството презъ отчетното време. Сжщо тя разви предъ годишното собрание проекта за бъдещата дейностъ на настоятелството. Не ще бжде излишно, ако отбележимъ, че предложени проектъ отъ г-ца Дафинова, да се разшири обекта на настоятелството, като въ приюта се приематъ деца и отъ 7 до 14 годишна възраст, заслужава всестранно обмислене. Годишното собрание не го възприе, защото условията, при които сж оставени приютените деца въ тѣхните семейства съ нищо не се

измѣнятъ, когато постѣпватъ въ училище и онова което децата сж получили въ приюта до школската имъ възраст, следъ като излѣзатъ отъ него и постѣпватъ въ училището, ще се изгуби и заличи.

Председателятъ на контролния съветъ г. Янаки Стойчевъ, прочете протокола на съвета, въ който е констатирано, че смѣките на братството сж водени чисто, акуратно и съ завидна вещина, както и складовата книга на приюта.

Годишното собрание съ пълно единодушие намери дейността на настоятелството стояща надъ всѣка похвала, адмирава я и му пожела съ сжщата преданостъ и вещина да продължи дѣлото на братството, Св. Арх. Михаилъ, като открие и нови приюти въ работническите квартали.

Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ, следъ приключване дѣбатите по отчета, благодари на настоятелството отъ свое име и отъ страна на цѣлото собрание за грижите, които то положило и за добитите резултати за преуспяване дѣлото на братството. Като повторено даде своята Архипастирска благословия, дѣдо Симеонъ, придруженъ отъ Негово Преосвещенство Епископа Андрей, напусти приюта.

Годишното собрание продължи заседанието си, като гласува бюджета за 1936 година и даде мандатъ на настоятелството както намѣри за добре да изпълни програмата на своята дейностъ презъ новата братствена година.

Исказа се отъ името на настоятелството и годишното собрание благодарностъ и признателностъ на управителката на приюта г-ца Анастасия Сукнарова и на възпитателката г-ца Николина Минчева за неморните имъ грижи и старания, на първата за уреждане прехраната, а на втората — за обучението и възпитанието на малките питомци.

Отъ присъстващите официални лица, поздравиха и похвалиха дейността на настоятелството г-нъ полковникъ Кирчевъ отъ името на началника на гарнизона, г-нъ Д. Ивановъ — началникъ на труда, отъ името на работниците въ гр. Варна и г. Димитровъ, 1 околийски училищенъ инспекторъ отъ името на училището.

Ръководещиятъ събранието протоиерей Г. Догановъ, отговори на всички поздравии и благопожелания.

Ние отъ своя страна поздравяваме тружениците на детския приютъ „Митрополитъ Симеонъ“ съ тѣхното челоуѣколюбиво и християнско дѣло, което гѣ безъ никакъвъ шумъ около себе си продължаватъ да вършатъ отъ десетина години насамъ. Ние похваляваме тѣхното усърдие и го сочимъ като примѣръ за подражание.

всички страдания, като не смѣтатъ, че саѣта имъ е кривъ за това. Може ли наистина мжжѣтъ, суровиятъ и себелюбивѣтѣ мжжѣ, да се сравняватъ съ Христа и съ Неговата благодатна любовъ къмъ църквата? Не! обаче много важи и обстоятелството, кое вземаме ние за щастие и кое за нащастие. Чесго пжти нашата тжга се обръща въ блаженство и то толкова по-скоро колкото ние съблюдаваме волята Божия и безропотно ѝ се подчиняваме.

Жено, Христосъ подари Своята любовъ и милостъ, съ горчевина разреши това, което твоя мжжъ приготвя за тебъ. Безсѣмнено ти си се разочаровала отъ своя мжжъ, ти си загубила всѣкаква утѣха и радостъ на твоя свѣтъ, но това ти дава *Богъ*, за да се откъснешъ отъ саѣта и съ все сила се стремишъ къмъ Христа. Наистина, ако единъ отъ съпружитѣ преживѣе това, то неговиятъ кръстъ ще бжде стълбата къмъ небото, по която ще се изкачи много полесно, защото това е кръстъ благословенъ отъ Бога, който зове и другата половина къмъ Бога, което иначе никога не би станало.

Християнската история познава достатъчно жени, които неизказано сж страдали отъ своите мжже. Нѣкои отъ тѣхъ сж избѣгали отъ семейството като герои на кръста и приживѣ на своите мжже сж се съединили съ Бога и станали святи адовици. Само оня, който не издържи борбата, който избѣгва кръста си, той остава изключенъ за щастieto въ брака. Ти мжжю и ти жено, въпреки че трѣбва да се раздѣлите единъ отъ другъ, дръжте се и ще видите, че сте избрали по-добриятъ пжтъ.

Християнскиятъ бракъ въ сжщностъ е нерзторгаемъ. Само тамъ дето църквата позволява раздѣлата поради прелюбодѣяние или друго престѣпление, се допуска, иначе се

налага църковно наказание или повторно събиране. Ти, обвиняема и невинна страна — макаръ и да имашъ правото да се раздѣлишъ, попитай се изпърво какво ще отговоришъ предъ твоята съвестъ! Попитай се дали ти не поемашъ тежката отговорностъ предъ твоите деца! Помни, че разводътъ донася една пропастъ въ твоя животъ. Децата ще бждатъ строгите сждии, които ще те сждятъ единъ денъ, ако ти не побързашъ да поправишъ постѣпката си и се помиришъ. Тѣ ще бждатъ като обвинители на твоя гробъ, затова трѣбва да си зададешъ въпроса: какво ще стане съ моите деца после, когато порастнатъ и дали не ще осждятъ постѣпката ми? Тѣ ще ме кѣлнатъ, защото азъ ограбихъ тѣхното бащино огнище, топлина и спасение, като вселихъ студа и самотията въ тѣхната душа.

О! съвсемъ не вѣрвай, че ще бждешъ по-щастливъ следъ развода, въпреки че сваляе тежестъта на семейството отъ себе си! Цвѣтята на щастieto цвѣтятъ само отъ благодатната *самопожертвувателностъ*. Хората трѣба да виждатъ и следъ себе си, сами да се жертватъ, защото само чрезъ смъртта ние достигае възкресение. *Изпърво разгнѣтия петѣкъ, после Великденъ!*

Хаърли се тогава стремглаво и съ куражъ въ обятията на смъртта, откажи се отъ всѣкаква себелюбиво щастие и егоизъмъ, остави всѣкаква обидена гордостъ на страна. както и всички фарисейски права, а търси съ небесна любовъ и съ всѣкидневно търпение *душата* на твоя браченъ животъ!

Това е последната дума върху вашия бракъ, който макаръ да се вижда неудържимъ, нѣма да се торгне. Отъ немски: Ек. Д-ръ Пача

Търговище

Pro Deo

Въ Женева се намира центърътъ на християнското движение, наречено Международна комисия „Pro Deo“. Бюрото на тая комисия е съставено отъ единъ православенъ Лоунаженски, единъ католикъ абата Н. Carlier и единъ протестантинъ г. J. Lefort. Къмъ тия лица има и други, които сътрудничатъ на тѣхна лична отговорностъ, безъ съ нѣщо дв ангажиратъ съответните църкви, отъ които изхождатъ. Ръководятъ се отъ следната програма: да подпомагатъ материално и морално преследваните заради тѣхната вѣра, да се борятъ за свободата на религията и да спечелятъ свѣта за Христа. Предъ голѣмите напѣчи и жертви да се обезвѣри саѣта отъ ония, които себе си наричатъ „безбожници“ комисията работи за духовното пробуждане на вѣрата и за християнска солидарностъ. Тя се старае да обърне вниманието на общественото свѣтовно мнение, върху противорелигиозната политика, водена отъ „са бодомислящия пролетарски интернационалъ“ подъ импулса на „сѣюза на воюващите безбожници“, руска секция съ седалище въ Москва, но съ разклонения въ всички държави. Опастността отъ тая атеистическа вълна застрашава еднакво всички християнски църкви и цѣлото религиозно чувство, както въ Европа така и въ всички други континенти.

Материалистичното схващане на марксизма, виждайки въ религията едно сериозно препятствие, повдига ужасните и свирепите понятия противъ нея. Гдето религията възтѣржествува, комунизмътъ се парализира. Отъ тукъ, решението, всѣко религиозно схващане да бжде преследвано и унищожено. Атакувано е на първо мѣсто християнството, но и другите религии, като ислямизмъ, будизма и пр. не сж оставили на мира.

За да може всѣкой да си даде смѣтка какъ се развива този процесъ, — преследване на християнството, — особено всрѣдъ младежта отъ всичките държави, комитетътъ „Pro Deo“ е организиралъ

една изложба, въ която излагатъ чко що сж измислили и предприели комунистите-болшевики въ Русия противъ християнството. Петѣхъ отдѣления отъ изложбата съдържатъ карти, скици, фотографии, дати, документи, статистики, които всички вкупомъ илюстриратъ акцията за болшевиизиране и връщане къмъ езичество на напѣвното и протодушно работничество отъ цѣлото земно кѣлбо.

Ако се запита нѣкой, колко е коствувало преследването на религията въ Русия не въ пари, а въ човѣшки жертви, сигурно не ще повѣрва, ако му кажемъ броя на последните. Не ще поменемъ за материалните зигуби, причинени чрезъ събарянето и ограбването на всички катедрали и манастири, на много художествени творби, които никога не ще могатъ вече да бждатъ възстановени въ асичката имъ величавостъ и блѣсъкъ. И това пакъ не би било нищо, ако злото не би се разнасяло по свѣта, а би останало обградено тамъ, докато бжде одушено и унищожено отъ самото време. По нещастие, обаче, дори Франция, страната на свѣтлината, цивилизацията и културата, е станала гнѣздо на антирелигиозна пропаганда. Броятъ на комунистите нарастна на 2 милиона, особено следъ изгонването имъ отъ Германия отъ хитлеристкия режимъ. А пакъ ядките на „безбожниците“ си пробиватъ пжтъ между работническите центрове, къмъ които се присъединяватъ не само младежи, но и възрастни.

Единъ *антирелигиозенъ институтъ* по образеца на атеистическите университети отъ Съветска Русия въ началото на миналата година откри широко вратите си на „червените пионери“. Чрезъ илюстрирани брошури, съ мръсни и отвратителни карикатури по адресъ на свещенослужителите и църковните служби се цели, да се внесе смутъ въ душата на децата и отвръщение отъ всѣко религиозно действие.

Страшна опасностъ дебне и насъ,

Heinrich Mohr

РАЗВОДЪТЪ

Това е дума съ не голѣмо достоинство. Тукъ мжжѣтъ и жената, изморени единъ отъ другъ, се раздѣлятъ, като съ това обявяватъ предъ цѣлия свѣтъ своята неспособностъ да изгълнатъ и реализиратъ високата тайна на любовта — благословения сѣюзъ между Христа и Църквата.

Ти искашъ да унищожисъ брака? — Но нима не знаешъ, че и двамата сте си подали ръце предъ олтара, за да си помагате взаимно въ моментъ на нужда и нещастие, кждето самъ не би си помогналъ?

Ти искашъ да разторгнешъ брака? — Но нима не схващашъ, че едната частъ се отдѣля болезнено отъ другата, както е тежкътъ и болезненъ собствениятъ ти кръстъ, ако самъ го носишъ?

Ти искашъ да унищожисъ брака? — Но нима не си схваналъ, че съ небесната сила на *благословението*, съпружитѣ сж достатъчно силни да се борятъ и побеждатъ и най-непоносимите мжчнотии въ живота?

Земниятъ животъ ще свърши и ако искаме да бждемъ обитатели на вѣчния рай, ние не трѣбва да

чувстваме бодилите на розигѣ, които взаимно ни бодатъ, но при всичките мжчнотии въ живота, ние трѣбва да разпознаваме и засилаваме доброто настроение въ брака чрезъ нашата взаимна вѣрностъ. Чрезъ борба къмъ победа!

Бракътъ преди всичко не е блаженство, а борба. Нѣма, обаче, по-голѣмо блаженство на земята отъ единъ бракъ съ извоювано щастие. Тамъ кждето съпружитѣ героично побеждатъ въ борбата, кждето жената живѣе само за своя мжжъ, както църквата признава Христа за своя глава; тамъ кждето мжжѣтъ е защитникъ и помощникъ на своята жена; отзивчивъ и внимателенъ къмъ нейната нѣжностъ, както Христосъ бѣше милостивъ и помощникъ на църквата — тамъ имаме едно пълно откровение, едно сърдечно разбиране, едно взаимно уважение, единъ сѣюзъ на душите съ небесната любовъ. Тукъ е действително мира, тукъ е щастieto!

Тия, които сж нещастни въ брака, живѣятъ наистина много тежко. Да! мжката, която изпитватъ нѣкои жедни отъ своите мжже е олѣма, обаче тѣ трѣба да *превъзмогнатъ*

ако не вземем мърки за защита срещу злото, което се издига като грамадна вълна, идеща от Съветска Русия по знайни и незнайни пътища. Да се поучим от страданията и изпитанията, на които бяхме подхвърлени ний, Испания, Мексико, Холандия, отчасти и Германия. Християнският свят тръбва да мобилизира чистите съвестни, да образува единен конфесионален фронт пред общия неприятел. Християнските сили и съвести тръбва да си подадът ръка, за да могат да съборят Мохла, а пък

победата на Христовият кръст да побратими всички ония, които Му се кланят.

Досегашното нехайство е дало възможност на отрицателните течения да си пробият път между християнските редове, които, разединени и раздълени от техните китайски стени могат да бждат изложени на голъми страдания и опасности. Налага се едно бързо събуждане от тая апатия. Сигналът бѣ даденъ. Да видимъ кой ще се стресне.

Прот. П. Икономовъ

Отзиви и беленки

Масонството и Църквата

Заслужава внимание статията, която подъ насловъ „Отношенията между българската църква и масонството“ в „Пастирско дѣло“, бр. 9 отъ 8 т. м. ни поднася. По тая поводъ ние си спомняме следното. Единъ архиерей на българската църква презъ м. юний 934 г. ни каза, че покойниятъ Д. Мишевъ билъ масонъ, но работилъ за църквата. Покойниятъ учителъ Д. Михайловъ билъ масонъ, но билъ добъръ църковникъ. Тогавашиятъ (1934 г.) Министъръ на Вътрешните работи г-нъ Мидилевъ билъ великъ майсторъ, на масонската ложе въ България но билъ много религиозенъ човѣкъ. Сжщиятъ архиерей не одобряваше тогава уводната статия на в. „Християнска защита“ бр. 17 и 18, год. II отъ 18. VI. 1934 год. подъ насловъ: „Християнство и масонство“, защото сме писали, че масонитѣ не сж и не могатъ да бждатъ християни. Тогава по въпроса нитѣ пишеха и вестницитѣ „Ско дѣло“ и „Народенъ

вѣстникъ“ следъ 19 май 1934 г. И въ архиерей на Българската църква ни каза, че е поканилъ редакторъ на „Пастирско дѣло“

да се съедини писания по административна българските архиереи и синодъ и съ тия статии за масонството. А на Софийския Митрополитъ казалъ да обърне внимание на Ап. Чучулинъ, редакторъ на

в. „Народенъ стражъ“, че вече трѣба да престане да пише за масонитѣ.

А покрай това ние знаемъ още и следното:

1) До края на Балканската война (погрома) покойниятъ Д. Мишевъ не бѣше масонъ. Следъ това пъкъ той не служеше вече на Българската Православна Църква.

2) Покойниятъ Д. Михайловъ бѣше учителъ по латински езикъ въ Соф. духов. семинария. Дали е билъ църковникъ — не знаемъ.

3) г. Мидилевъ и другаритѣ му удариха Българската Православна Църква съ закона за заплатитѣ на свещеницитѣ и съ окръжното на Св. Синодъ за отмиряване такситѣ, които вземаха енорийските свещеници за регистралнитѣ трѣби.

Следъ горнитѣ припомки питае в. „Пастирско дѣло“ до кога ще държи „спуска тѣмната завеса, която покрива много работи отъ нашия погледъ“. Стига се е канилъ да повдига и разкрива! Мислимъ, че му е дошло времето вече да вдига не само края, но и цялата завеса.

Защото „П. дѣло“ твърди, че въ редоветѣ на българското духовенство

има масони, но трѣбва да докаже това.

Отъ нашитѣ сътрудници очакваме сжщъ тѣхната подкрепа, като ги предупреждаваме, че ако вѣщо изпратено отъ тѣхъ не се печата, да не се сърдятъ намъ, а — на времето.

КОЛОДА СЕКТАНСТВО

До Българския
Православенъ пастиръ

Драги събрате,

Църквата Христова е „стълбъ и крѣпило на истината“ (1 тим. 3, 15). Благовѣстието на тази последната е пряма длъжностъ на насъ свещеницитѣ (1 Кор. 1, 17; 9, 16). Длъжни сме вѣрно да преподаваме учението на Божественната истина (Мат. 5, 19; Евр. 3, 13). Много сж днесъ тия, които изкривяватъ Св. Истина и враждуватъ съ Христовата Църква. Страната ни гъмжи отъ самозвани учители и чужди агенти. Литературата ни богатѣе съ преводни и други сектански книги, брошури и хвърчащи листчета. Мнозина отъ нашитѣ родни братя сж подложени на изпитания и „Корабокрушения въ вѣрата“ (1 Тим. 1, 19). Нашъ дългъ е не само да проповѣдаваме словото, но и да „изобличаваме“ за „назидание“ (II Тим. 4, 2), та дано „Богъ даде покаяние за познание на истината“, и освобождение отъ примката на дявола...“ (II Тим. 2, 25-26).

Ето затова ние откриваме въ нашия вестникъ колода за сектанството, кждето съ благодарностъ ще помѣстваме всички сведения, статии и др. известия, сериозни и напълно проверени, за да си помогнемъ въ трудната наша борба противъ сектантитѣ. Това е нашъ дългъ, наша работа.

„Не се страхувай отъ противниците...“ (Филип. 1, 28). „Занимавай се (постоянствувай)... и себе си ще спасишъ, и ония, които те слушатъ“ (1 Тим. 4, 16). „Бъди винаги готовъ да отговоришъ...“

(1 Петр. 3, 15) на появилатъ се „между насъ лъжливи учители, които въвеждатъ пагубни ереси...“ (II Петр. 2, 1-2). „Всички еднo да говоримъ за името на Господа Нашего Исуса Христа“ (1 Кор. 1, 10)

Варна Съ братско пожелание
Протоиерей Димитър Андреевъ

„Добриятъ Самарянинъ“

Подъ това име отъ десетина години въ България вирѣе една наша религиозна секта, поседена отъ наши „родни“ българи, изникнала на „родна“ почва и следвана отъ „родни“ братя и сестри. По-рано тази секта се именувала „Православна свѣтійско общество“. Сега тая секта нарича себеси „дружество“. Това „дружество“ има свой печатенъ органъ, именуемъ „Утеха“.

Отъ това списание „Утеха“ нашитѣ читатели може да научи следнитѣ нѣща.

1) Главната особеностъ на сектата „Добриятъ Самарянинъ“ е желанието й да минава за единъ видъ православно „дружество“. Въ списанието „Утеха“ постоянно се препоръчва на членоветѣ на „Добриятъ Самарянинъ“ да посещаватъ църква, да се причастяватъ, да си извършаватъ водосвети, петохлѣбия, масло-свети, като избѣгватъ други изповѣдания и секти.

Това обаче е само сръдство да се привлечатъ членове, а не убеждение на организаторитѣ на тая секта.

2) Сектата „Добриятъ Самарянинъ“ е извънцърковна, неправославна религиозна организация, случаино изникнала подъ водителството на отдѣлни личности, които дгонватъ чрезъ нея свои лични цели.

3) Тая секта отрича Св. Православна Църква, защото отрича, че

тя спасява човѣка, и поставя себе си по-горе отъ нея въ всѣко отношение.

4) „Добриятъ Самарянинъ“ отхвърля авторитета на Св. Православна Църква въ областта на тълкувание то на Св. Писание“ и признава за истинно, — „отъ Бога дадено“, — само своето тълкуване на словото Божие.

5) Дружеството „Добриятъ Самарянинъ“ не само поставя себе си надъ Св. Православна Църква въ всѣко отношение, но счита себе си нейнъ заместникъ, бждащата църква.

„Елате всички въ сдружението „Добриятъ Самарянинъ“, за да образуваме армията на спасението... Обществото не прави разлика между духовни и миряни“.

„Не ви трѣбва да ходите по църкви и манастири. Това е работа на бабички и слабоумни. Калугери, попове и владици не заслужаватъ уважение. Презирайте ги. Църквата винаги е била носителка на мракъ и заблуди.“

6) „Добриятъ Самарянинъ“ е истинска секта, лжеправославно дружество, извънцърковно и противоправославно общество.

На 4. т. м. свещеницитѣ на гр. Варна имаха заседание, подъ председателството на Негово Високопреосвещенство Св. Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеона, и се занимава съ въпроса за отношенията на църквата въ Варна къмъ сектата „Добриятъ Самарянинъ“. Защото отъ нѣкое време генти на тая секта се опитватъ да образуватъ „дружество“ и въ Варна, като събиратъ на молитва ту въ нѣкои отъ варненските православни храмове, ту въ нѣкои частни домове, благочестиви жени — християнки и се мжчатъ да ги склонятъ да се запишатъ за членове на „дружеството“ имъ и за абонати на списанието имъ „Утеха“.

Събрането на мѣри за добре да препоръча на благоговѣйнитѣ варненски свещеници да се погрижатъ своевременно да оповестятъ на своитѣ енорияши, че усилията на така нареченитѣ братя и сестри, числящи се къмъ „дружеството“ „Добриятъ Самарянинъ“, да събератъ повече съмишленици и последователи не ставатъ съ одобрението на Св. Православна църква, и добритѣ православни Християни трѣбва да отбѣгватъ отъ общуване съ „самарянитѣ“ братя и сестри, защото тѣ сж отцепници — сектанти, и учението имъ е пагубно за народа и за отдѣлнитѣ лица.

Изъ печата

Церквитѣ въ Русия се пълнятъ съ народъ.

Емигрантскиятъ в. „Последния Новости“, който не може да се обвини, че съчувствува на болшевизма, помѣсти въ идинъ отъ последнитѣ си броеве разказа на очевидецъ въ Москва. Ето какво казва тоя очевидецъ за празнуването на Коледа:

„Приближава се 25 декемврий, т. е. Рождество Христово. Изъ Москва се разпространява слухътъ, че тая година 25 декемврий ще се счита за неофициаленъ празникъ: всички учреждения, всички заведения, всичкитѣ училища ще бждатъ затворени. Слухътъ излѣзе вѣренъ: на 24 декемврий работитѣ се прекратиха и чакъ на 26 декемврий се възобновиха. Неочаквана свобода; и то въ кой день!... Вечерта на 24 декемврий азъ посетихъ нѣкои отъ най-важнитѣ работнически квартали. Искаше ми се да погледамъ какъ ще празнуватъ работницитѣ Рождество Христово? Трѣбва да кажа, че тукъ сж уцѣлѣли само 30 —

40 отъ церквитѣ въ Москва. Когато взехъ да се приближавамъ до тая, която е въ работническия кварталъ, забелязахъ, че цѣлата улица върви къмъ онова мѣсто, дето е църквата. Но скоро трѣбваше да се спра. Улицата бѣ препълнена. Съ голѣма мжка се приближихъ до площадитѣ. Около църквата въ всички съседни улици стоеше грамадна тълпа — човѣкъ до човѣкъ. Азъ, като спортистъ, съмъ видѣлъ въ живота си много стадиуми и площади, зная какъ, на око да определямъ числото на струпанъ народъ и за това съмъ увѣренъ, че предъ менъ стоеше мълчалива и спокойна тълпа отъ 50,000 отъ всѣкаква възраст и звания, въ църквата и на площадитѣ въ разни мѣста. Сжщата картина се повтаряше и сутринта на 25 декемврий. Изъ „Църковенъ в.“

Зоологическиятъ прадѣди на човѣка

Берлинскиятъ професоръ Макс Вестенхофъ се е опиталъ да докаже, презъ последнитѣ години, че хипотезата на Дарвина и Хелкеля, за произхода на човѣка отъ маймунитѣ, е невѣрка. Той идва до това заключение следъ проучвания върху сравнителната морфология на грбначнитѣ животни, както и върху формата на мозъка и на черепа имъ. Той показва, че човѣкътъ е примитивенъ по отношение по-големата частъ отъ тѣлеснитѣ си особености, като напримѣръ — ръката, крака, таза, грбначъ, черепа, разположението на мозъка и на изсестни вътрешни органи. Произходътъ на човѣка може да търси направо въ общия и основнитѣ на бозайницитѣ, но не въ нѣкой опредѣленъ типъ животни, а още по-малко въ нѣкой видъ маймуна.

Човѣкътъ заема, поради висшитѣ си способности, особно мжсто между бозайницитѣ. Той образува самъ една отдѣлна група. Излишно е да се търси връзката между човѣка и маймуната — тая връзка не сжществува.

Макива сж нѣкои отъ последнитѣ резултати на научната мисль по отношение на човѣкия трансформизмъ. Намираме се днесъ твърде далеко отъ теорията за маймунския произходъ на човѣка.

Изъ „Прогрѣтъ“ — 1935 г.

ХРОНИКА

НА 16 Т. М. г. м-ръ Пешевъ посети Варна. Той има конференции съ тукашнитѣ сжщи и адвокати. Относно проектираната реформа на брачното право у насъ г-нъ министърътъ на Правосъдието се е изказалъ въ смисълъ, че това е единъ важенъ общественъ въпросъ, който се проучва.

СЖЩИЯТЪ ДЕНЪ г. министъръ Пешевъ посети Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ, комуто поднесе своитѣ почитания и поздравитѣ на своитѣ колеги — другитѣ г. г. министри.

ДО НАШИТѢ АБОНАТИ

Тоя брой отъ Хр. Защита изграждаме на всички наши досегашни абонати. Надяваме се, че тѣ пакъ ще променатъ вестника ни и ще ни подкрепятъ, като върнатъ своевременно абонамента си безъ торна покана.